

Universitätsbibliothek Paderborn

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Opera Omnia Ascetica

Aucta Duobus Opusculis De Effectibus, Fructu, Et Applicatione Sanctissimi
Missæ Sacrificii, Et De Sublimitate Perfectionis Religiosæ. Catalogum
Tractatum Asceticorum Omnium Vicina Post Dedicationem Pagina
Indicabit

V. P. Gasparis Druzbicki, Societatis Jesu, Fasciculus Exercitiorum Et
Considerationum, De Præcipuis Veritatibus Christianæ Fidei Et Sapientiæ -
Ad efformationem Christianæ vitæ, consecutionem salutis æternæ
collectus: & usui accommodatus

Druzbicki, Kaspar

Ingolstadii, 1732

VD18 90066332

Exerc. 4. De Notitiâ suæ Infirmitatis.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45396

Et dicere volo, quamdiu fuero, Peccavi: Et in profundum iniquitatis descendi infixus sum in abyssali limbo peccatorum meorum, Et non est substantia. Multiplicatae sunt iniquitates meae, non super numerum capillorum capitis mei, neque super numerum arenae, quae est in littore maris, neque super numerum pulverum terrae, aut guttarum aquae: sed super numerum omnis Creaturae. Propter quod Domine, perditio, Et infernus, Et mors aeterna, domus mea, possessio mea, hereditas mea est. Verumtamen tu Domine misericors, Et miserator, parce peccatis meis, Et dimitte universa debita mea, ut exalteris parcens mihi, Et multitudinem malitiae meae, vincens multitudine abyssalium miserationum tuarum.

EXERCITIUM IV.

De Notitiâ suâ Infirmittatis.

1. **S**tatue te coram te: & descende in abyssalem profunditatem infirmitatis ac impotentiae fragilitatisque tuae.

2. Quomodo enim ad Corpus umbra, sic ad nihilum infirmitas, omnisque impotentia adhaeret; si tamen non veriùs dicitur, quòd nihilum, & summa, & omnis infirmitas sit.

3. Quid enim nihilo cogitetur, vel, reperitur infirmius? Nullum vitrum, nullae aranearum telae, nulla aëre inflata bulla, tam fragilis est; quàm infirmum est id, quod nihilum, aut de nihilo est. Et talis utique est Homo: Homo cujus substantia, essentia, existentia, natura, omnisque conditio, est nulla, & nihil. Benè vocatus est vivens omnis homo, universa vanitas: quasi quidquid uspiam Vanitatis esset, hoc

totum in unumquemque hominem coagmentatum sit, ita ut aliæ quidem res creatæ per partem tantum Vanitatem in sese habeant: at in hominem omnes, omnes, quantæcunque sunt confluerint: eumque compegerint. In Elementis, & lapidibus, aliisque inanimatis, est tantum vanitas vitæ: in animalibus est tantum vanitas sensûs & motûs: in Angelis est tantum vanitas intellectûs: homo autem omnis vivens, est ista universa vanitas: revera enim nulla res tam miserè, atque vanè, aut est, aut vivit, aut sentit, aut movetur, aut intelligit, quàm homo. Igitur universa vanitas, est omnis homo vivens.

4. Pariter non absurdè dixit, de Hominis Nihilo, & Vanitate, & fragilitate; qui, quod de omnibus creaturis dictum est, uni specialiter potissimumque soli Homini competere sensit:

Eccles. 1. 2. *Vanitas Vanitatum & omnia Vanitas.* Non videbatur satis sibi dicturus, si hominem Vanum, aut si etiam Vanitatem, si denique universam Vanitatem dixisset; Magnum aliquid illi videbatur Vanitas esse, ac proinde homini multum adhuc tribui, si diceretur Vanitas esse: idcirco in ipsis Vanitatibus, Vanitatem, veluti florem, succum, medullamque reperit: ac illam hominem esse dixit: dicere volens; Homo non est Vanitas, sed vanitatum omnium Vanitas: aut, non est nihil, sed ipsa nihili umbra, ipsumve nihili nihil.

5. Si quis dicat, Hominem, nempe semetipsum, esse ægritudinem, infirmitatemque æternam, nullis, ne divinis quidem, viribus, satis sanabilem; verum quidem aliquid de sua fragi-

fragilitate dicet, non dicet tamen totum. Non enim videtur plenius exprimi, & consummatiùs appellari infirmitas humana, seu potiùs, infirmitas, quæ est homo, quàm si dicatur esse nihil. Nihilo siquidem nulla vis, nullum robur, nullum minutum potentia inesse potest. Quisquis ergo nihil est, is non infirmus, sed infirmitas, is non vanus sed ipsa vanitas, imò & Vanitatis Vanitas est.

6. Et nihilominus, nos non erubescimus, & dicere, & credere, potentes, præpotentes, potentissimos, tantùmque non & omnipotentissimos. O Vanitas vanitatum! parumne tibi est Vanitatem Vanitatum esse, nisi etiam novelam hanc, vanitatis stultissimam vanitatem, à mendacio, & falsitate desumptam, tibi associes?

7. O vos præpotentes, qui neque umbram potentia habere potestis à vobis ipsis! O potentissimos, quibus nec ad momentum per se subsistendi potestas inest! Parum dixi, quando negavi inesse: veriùs, & plenius dicam; si nega-vero etiam inesse posse. Quantumcunque creatura, etiam ab ipso Deo firmetur, & potentificetur, adhuc tamen semper, & omni momento impotens erit, ad sui, vel pro unico momento, in suo esse, in suo posse, in suo valere, & præposse conservationem: Non secùs ac aër iste communis qui licet à tot annorum millibus quotidie Solis lumine plusquam penetretur, peneque lumen ipsum fiat, tamen neque ad momentum lucidus esse potest absque solis præsentia & luminis ejus influxu: sed totum ejus lucere, est à Solis beneficio, ex se autem nihil lucis, sed
nativas

DRUR.
icki
: 4301
II
V

nativas tenebras habet: Sic Homo neque esse, neque posse, neque facere, neque conari, sive in rebus naturæ, sive in functionibus gratiæ, quidquam, vel ad momenti momentum potest de semetipso: sed omnis sufficientia ejus ex Deo est: omnis autem insufficientia, impotentia, fragilitas, infirmitasque ex ipsomet homine est, sicut ex semetipso nihil est.

8. I nunc Homo: jacta vires tuas: gloriare quasi potens: esto *jucundus in potestate tuâ*: aude dicere: *Manus mea excelsa, & non Dominus fecit omnia.* Quid superbis terra & cinis! quid inflaris Vanitas & nihil? *quid habes quod non accepisti?* quid potes quod non ex Deo potes? quod habes meritum, quod non sit donum Dei gratuitum? An non Gratiâ Dei es quidquid es? Nunquid mendax est, qui dicit: *Sine me nihil potestis facere?* Et rursus. *Perditio tua ex te, tantummodo ex me auxilium tuum?* Hoc ergo age, ô homo, ut nihilum tuum semper coram te sit: ut Gratia Dei in te vacua non sit: ut reddas, quæ sunt DEO, quæ sunt tua, tibi! ut appendas quæ sunt tui nihili, tuo nihilo.

P R A X I S.

Domine, Dux omnis, quæcunque in nobis est, *Veritatis*; Tibi confiteor universum nihilum meum, universamque fragilitatem, & infirmitatem meam: quoniam ipsa est, quam possideo ex hereditate, atque fecunditate nihili mei. Nihil sum Domine, nihil per omnia, nihil ad omnia, nihil in omnibus, nihil post omnia, nihil ex omnibus, nihil pro omnibus, nihil inter omnia, nihil præ omnibus. Tua verò Domine sunt, omnia, quæcunque sunt: tua est *Virtus*,

tus, tua potentia, tua fortitudo, tua sapientia, tuum consilium, tuum iudicium, tuum adiutorium, tua gloria, & laus, & gloriatio, & exaltatio, & gratiarum actio. Et ad meam quidem substantiam pertinet nihil: quod revera ex memetipso sum: nec non universa Vanitas Vanitatum: ac etiam infirmitas: & confusio faciei, & contemptio, & damnatio, atque perditio: insuperque in damnatione derelicto, & sepultura, & oblivio aeterna: Verumtamen tu Domine operi manuum tuarum porriges dextram: & misereberis mei tu, qui omnia potes, qui omnia scis, qui omnia bona vis, qui omnia es, qui omnia que salutis mee sunt, largiris. Tibi ergo gloria, mihi autem miseria, sed & miseratio tua, in Aeternum.

EXERCITIUM V.

De Notitia sua Ruinositatis.

1. **S**tatue te, coram te, & descende in abyssalem profunditatem ruinositatis tuæ, tendentiæque præcipitatissimæ in ruinam, in mortem, etiam secundam, in nihilum, in non esse, & in malè esse.
2. Est enim infelicissimæ hominis nihilitati parum: quòd ad omne Bonum sit ex se prorsus impotentissima: quodque in Bono stare firmiter, vel ad momentum momenti, sit insufficientissima, habet insuper hoc in Naturâ, Essentiâque suâ; quòd pærenniter, & incessabiliter, & invincibiliter, ad ruinam, perditionemque præcipitatissima sit, & supra omnem modum festinanter tendens, atque ruens.
3. Si molare saxum, aut grandis massa plumbea, aut ingens mons in sublimè efferretur, inibi-
que

DRUR
ICKI
: 1801
II
V